

[Paul Møller.]

spørge den højtærede finansminister: ville det ikke have været rigtigt, om han på daværende tidspunkt havde sagt, at én ting i hvert fald var givet, nemlig at den skønnede automatiske indkomststigning på en milliard ikke ville slå til over for de udgiftsstigninger, der ville blive tale om? Så kunne man bedre have forstået den udvikling, der er sket siden; så kunne man bedre have forstået, at man den 6. oktober vidste så meget mere om disse spørgsmål, end man vidste i midten af september. Men det ville finansministeren ikke sige.

Så var der ansvaret for udgiftslovene. Ja, jeg kan i hvert fald pege på, at vi sidste forår ønskede gennemført en forhøjelse af folkepensionsbidraget i forbindelse med, at den ny lov om folkepension blev gennemført. Det blev afvist af regeringen. Jeg kan også pege på, at den tvangslånspolitik, regeringen førte i 1963, ikke havde vor støtte, og at den i år har medført en forringelse i kasseregnskabet på godt 300 mill. kr. I fjor havde man nemlig tvangslånsindtægter, hvor man i år har tvangslånsudgifter — stop and go, køer og brems. Dette har denne tvangslånspolitik været udtryk for derved, at man har lagt udbetalingen så snart på indbetalingen, at man af den grund forrykker statens økonomi fra det ene år til det andet og må skaffe nye penge for at kunne betale tvangslånet tilbage.

Jeg bebrejder ikke en mindretalsregering, at den ændrer sine forslag under folketingets behandling af dem. Det, jeg bebrejder den, og det, jeg kalder usikkerhed, er, at den høje regering er kommet med forslagene drypvis og drypvis og har ændret dem selv uden at have været under pres fra folketingets partier. Det er kun i de sidste 14 dage af denne proces, der har været tale om pres. Alle lovforslag, der er kommet her i tinget i november, december, januar, februar og frem til marts, er kommet på regeringens eget initiativ, og den fremgangsmåde, regeringen her har valgt, kunne den lige så godt have valgt som flertalsregering som nu som mindretalsregering.

Jeg skal derefter bekræfte, at vi stadig har interesse for gennemførelsen af merværdiafgiften og er villige til sagligt at forhandle herom, når forslaget er fremsat. Vi lægger nemlig vægt på at få en skattereform.

Jeg vil gerne sige til det ærede medlem hr. Peter Nielsen, at når vi lægger vægt på at få et langt proportionalstræk, er det for det første af hensyn til en løsning af det sambeskatningsproblem, som det ærede medlem hr. Henry Christensen har nævnt her. Men det er også, fordi vi har nogle urimeligt høje procenter ved forholdsvis mindre indkomster, mellemindkomster. For lønninger, der svarer til folketingsmedlemmernes lønninger — og dem mener man vel sådan set ikke er for høje i forhold til det ansvar, vi alle sammen må bære på — bliver man beskattet med 80-100 pct. af de sidste kroner. Det er derfor, vi mener, at den progressive beskatning modvirker initiativet og driftigheden i det danske samfund. Hvis vi derfor vil have en anden økonomisk adfærd i det danske folk, hvor flere interesserer sig for at tjene mere, er det nødvendigt at komme bort fra den forholdsvis tidlige progression, som nu begynder ved 22.000 kr. og sætter ind med hele sin vægt ved 25.000-30.000 kr. Jeg tror, der er mange — også mange af socialdemokratiets vælgere, hvis koner arbejder ude — der i år kommer til at mærke progressionen og vil komme til at mærke den i stadig stigende omfang i de kommende år. De vil kunne forstå, at et skattesystem med så megen progression som vort modvirker arbejdslysten og derfor i det lange løb er farligt for det danske folks økonomiske adfærd.

Den højtærede finansminister kom ind på, at der var mange og komplicerede forhold, og han sagde, at det jo var andre, der havde krævet hele denne samling. Ja men jeg sagde, at når regeringen fører 8 mands forhandlinger ind i billedet, er det næsten umuligt for 2 mennesker fra ét parti eller for 4 mennesker fra den samlede opposition at sidde og vurdere og forhandle, tilrettelægge og nå frem til positive og gode resultater under de vilkår, der bydes dem ved denne forhandlingsform, hvor man forhandler i 10-12 timer om dagen, praktisk taget uden pause til at undersøge, kontrollere og tale med andre om de ting, der foregår under en sådan forhandling. Derfor har vi ikke tillid til denne forhandlingsform, og vi tror ikke på holdbarheden af det, der kan komme ud af forliget.

Finansministeren stillede det spørgsmål, om det ikke var regeringen, der skulle være